

6a onada: Política sanitària sí, control social no

written by Lluita Internacionalista | 12 de gener de 2022

La pandèmia entra en la sisena onada i les xifres, no només de contagis sinó de morts, tornen a disparar-se. El mes de novembre, la quantitat de morts per la covid van superar la mortalitat esperada (és a dir, la monitoratge de la mortalitat, MOMO: mentre que el Ministeri de Salut només en comptabilitzava 700, van pujar en 2.994 persones més. Oficialment, ja són gairebé 90.000 morts reconeguts d'àmbit estatal, i 24.000 a Catalunya.

Amb una situació pandèmica a l'alça com és l'actual, associada a noves variants com l'òmicron, com responen els governs? No hi ha una política per frenar la pandèmia a escala mundial, que seria l'única sortida possible. I a casa nostra, ni el govern central ni els autonòmics s'han preocupat de reforçar com caldria la sanitat pública. Només veiem mesures que culpabilitzen la gent quan justament s'ha complert massivament amb la vacunació i amb les indicacions sanitàries, s'imposa la divisió de la gent i el control social, amb mesures com el certificat covid o el toc de queda. Però com diu el Col·legi de Metges, el cas és que "les restriccions simbolitzen el fracàs de la gestió de la pandèmia".

El govern espanyol "progressista" PSOE-IU/Podem és responsable com la resta de la Unió Europea, els Estats Units o el Japó –que van votar a l'Organització Mundial del Comerç contra la petició de més d'un centenar de països encapçalats per Sud-àfrica i l'Índia– d'alliberar les patents mentre duri la pandèmia. Es tracta dels mateixos governs que acaparen les dosis disponibles per destinar-les al reforç o la immunització de les criatures, abans que arribin als col·lectius més vulnerables i el personal sanitari al Sud global. Una vergonya per a un govern que es presenta d'esquerres i solidari. Mentre

els recursos sanitaris –entre els quals, les vacunes– no estiguin a l’abast de tota la població mundial, no només es multipliquen les morts evitables i es priva milers de milions de persones del dret universal a la salut, sinó que no es frenen les contínues mutacions del virus i la seva expansió. Des de la UIT-QI, la nostra organització internacional, vàrem impulsar una campanya internacional per exigir l’alliberament de les patents de vacunes i dels recursos mèdics contra la pandèmia, que considerem l’única fórmula per poder sortir del pou.

El govern espanyol i les comunitats autònomes no han aplicat un pla de xoc per enfortir el sistema sanitari públic, ni a l’Atenció Primària ni a altres àmbits. Per contra, s’han acomiadat tots els sanitaris contractats de reforç, que eren 28.000 a finals d’any. Només tres autonomies no ho han fet: Catalunya, Castella i Lleó i Rioja; això no obstant, tampoc no han fet res per posar la sanitat pública a l’altura del repte. Així doncs, el 60% del personal sanitari català és temporal, precari i amb una situació salarial que deixa molt a desitjar. Si bé l’exconsellera Alba Vergés va endegar el pagament a la sanitat privada amb compensacions durant la 1a onada, a més de les suculentes subvencions (43.400 euros per malalt a UCI), el gener 2021, es va renovar el decret en compliment del qual es van pagar als hospitals concertats i privats 418 euros per dia *per cada llit reservat* d’atenció hospitalària, amb caràcter retroactiu des de març de l’any anterior, 2020!! Malgrat tot, es mantenen els contractes milionaris amb Ferrovial pel 061... I tot això amb uns pressupostos de 2022 que no arriben a destinar ni el 25% a l’atenció primària (que queda per sota del 17%), i amb un entramat d’empreses privades i fundacions que es manté amb un creixement brutal de serveis externalitzats del 55,8%, tenint en compte l’increment del 7,8% en personal propi en aplicació de la privatitzadora “Llei Aragonès” que s’havia tombat.

Després de dos anys de pandèmia i afrontant la sisena onada,

aquesta política és criminal. Els governs, en comptes d'assumir aquesta greu irresponsabilitat, continuen donant la culpa a la gent, amb fórmules i mesures de control social que insten a reduir l'ús del sistema de salut, i imposen una pressió intolerable sobre el personal sanitari per evitar que aquesta sanitat pública infradotada se sature. Aquest és el sentit de les mesures com el certificat covid o el toc de queda: són cortines de fum –com la mascareta en exteriors– davant d'una crisi sanitària totalment descontrolada. Mesures totes que rebutgem.

Està científicament demostrat que el fet d'estar vacunat no frena els contagis. Aleshores quin sentit té que qui tingui certificat covid pugui entrar en un bar i qui no estigui vacunat no, si el grau de risc per a un tercer és el mateix? La política del passaport sanitari té efectes nefastos. Provoca l'assenyalament de col·lectius, com si els no vacunats fossin responsables de la pandèmia. A SEAT, per exemple, l'empresa separa els treballadors no vacunats en el menjador. Com podem permetre aquest assenyalament i divisió?

Rebutgem el principi individualista de la llibertat individual per sobre de tot, que aprofita l'extrema dreta per canalitzar el rebuig contra el control social dels governs. Cal imposar mesures que evitin riscos per terceres persones però no el xantatge ni la discriminació, que assenjala a qui no està vacunat, per forçar-lo a vacunar-se. Volem una política de sanitat pública, però no acceptem que l'Estat et tuteli sobre el que has de fer i el que et convé, perquè en aquest camí no hi ha fi.

Com podem posar els cambrers d'un bar a enregistrar qui entra a l'establiment o a fer fora a qui no s'ha vacunat? Com quan els veïns escridassaven altres veïns que sortien de casa durant el confinament? No volem normalitzar el control i la confrontació social.

Ara la Generalitat torna a imposar el toc de queda, igual que

durant l'estat d'alarma que va anar aparellat de la militarització dels carrers, amb la policia, els mossos, la guàrdia civil i fins i tot l'exèrcit, amb carta blanca per aplicar la llei mordassa. Sembla que s'aplicarà d'amagat, amb l'increment de plantilla de Mossos per a garantir que s'acompleix, segons Elena, a base d'hores extres, òbviament pagades amb els diners públics que no arriben a Sanitat. Rebutgem la política policial per fer front a la crisi sanitària. El toc de queda s'ha justificat amb una campanya inacceptable de criminalització de la joventut. Podem anar en un transport públic com a sardines –perquè tampoc s'ha volgut reforçar– però no es pot estar al carrer a partir de la una de la nit?

- Cal que els centres d'Atenció Primària puguin fer un seguiment en condicions de la salut dels seus pacients, que rebin atenció quan apareguin els primers símptomes i que hi hagi capacitat de resposta per a fer front a les altres malalties.
- Cal que hi hagi un accés lliure i gratuït als tests d'antígens o que es generalitzin les PCR; és a dir, que es pugui detectar el contagi al més ràpidament possible per actuar respecte d'aquella persona i el seu entorn.
- Cal garantir més seguretat a l'hora de dur a terme l'aïllament sense témer per la feina i cobrar una renda garantida de quarantena en els treballs irregulars: així si els contagiats són els fills/es, els podran cuidar amb el reconeixement de la baixa, sense pèrdua salarial.
- Cal una regularització immediata de totes les persones sense papers per no deixar a ningú fora del sistema de salut pública.
- Cal una política sanitària pública i universal, en paral·lel, amb una forta inversió en els transports públics, l'educació i l'assistència social i en inspeccions de treball perquè les empreses puguin garantir que compleixen totes les mesures sanitàries.